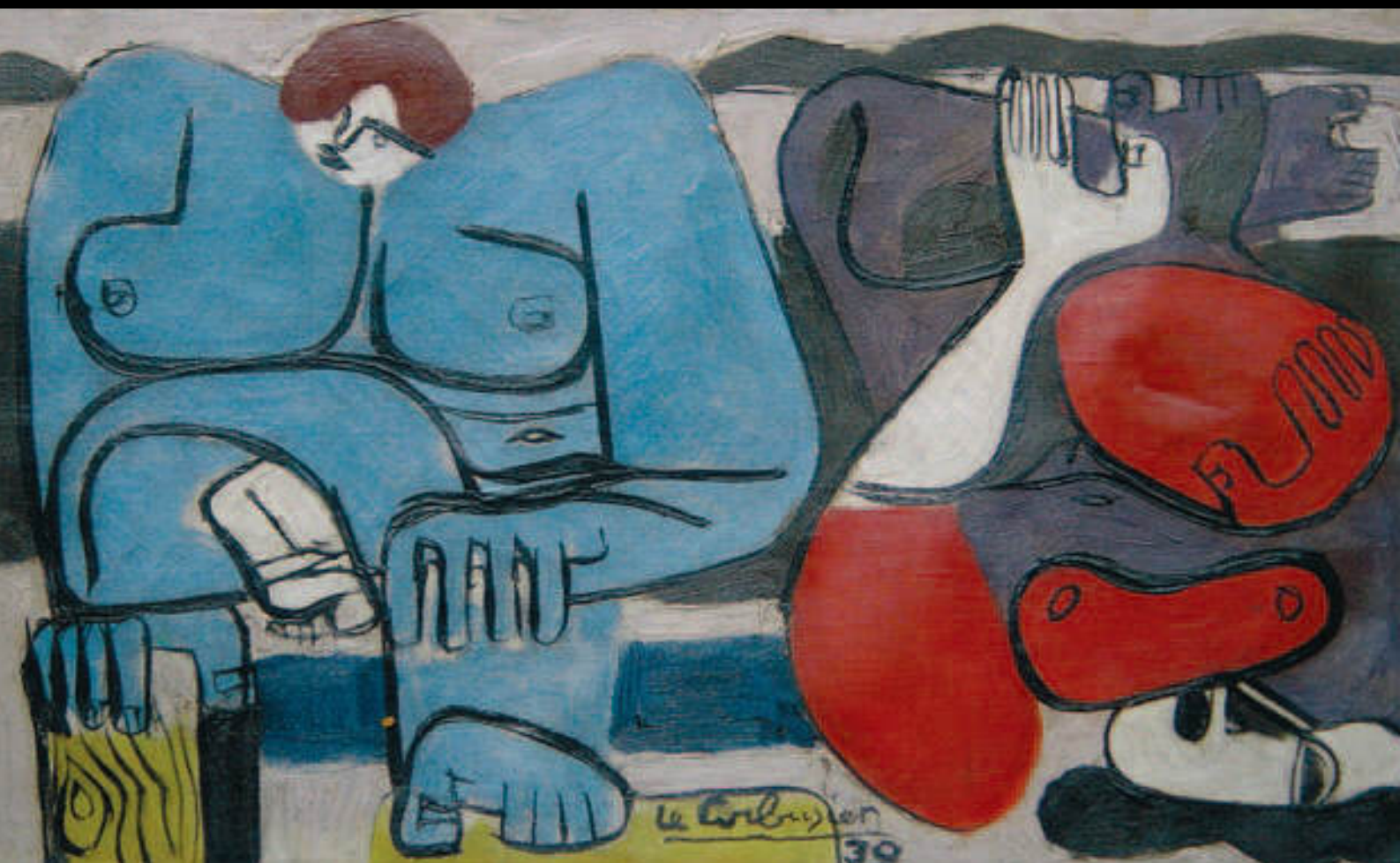

TANYADA

Publicació nacional d'**Endavant**,
Organització Socialista d'Alliberament Nacional.
Núm 6, V època. Febrer de 2009

"Província és el territori administrat per un altre, la metropòlis. El nostre país ha estat i és encara província en la mesura que acceptem la colonització sense denunciar-la"

Davant la crisi

La reforma de la directiva europea sobre el temps de treball per tal d'ampliar el màxim legal fins a les 65 hores presentada el passat 9 de juny per la Unió Europea va quedar frenada al Parlament Europeu el 19 de desembre. En aquesta reforma es proposava que la modificació de la duració de les jornades laborals fos negociada de manera individual, primer pas per a la desaparició dels convenis col·lectius, i computada trimestralment, el que feia possible que aquesta jornada pogués arribar a les 78 hores setmanals.

L'objectiu subjacent a aquesta nova proposta, que se sumava a la ja aprovada Directiva d'Expulsió ("Directiva de la Vergonya"), no ha estat derrotat, però. Davant de l'anomenada crisi financera, que és una fase de la crisi estructural que arrossega el capitalisme des de fa més de 30 anys, els governs burgesos de tot el món han optat per socialitzar les pèrdues sense demanar gairebé cap tipus de contraprestació als bancs. Han permès i justificat, com els governs estatals i autonòmics als Països Catalans, els tancaments i els ERO utilitzant la crisi com a justificació per a empreses que tenen beneficis l'única intenció de les quals és aplanar el camí cap a la deslocalització de les plantes que tenen al nostre país. Instruments com la Directiva rebutjada al Parlament Europeu seran utilitzats, en el format que sigui, per combatre la "seva" crisi tot aprofundint la nostra. La credibilitat democràtica de la Unió Europea ja ha estat palesada pel procés d'aprovació de la Constitució Europea, rebutjada pel poble i reintroduïda en forma de Tractat de Lisboa.

Davant d'aquesta situació, des d'Endavant OSAN aposta pel treball conjunt de l'esquerra anti-capitalista per fer front a les actuacions que la classe burgesa i els seus representants polítics, amb el beneplàcit dels sindicats majoritaris, duren a terme contra els treballadors i les treballadores del nostre país. Cal que aquesta unitat es coordini mitjançant plataformes locals i comarcals, amb sindicats, organitzacions polítiques i de base. Així mateix, és de vital importància informar la classe treballadora de la situació real que estem vivint, de les seves conseqüències actuals i de les que esdevindran en un futur, ja que la campanya mediàtica de justificació de les accions governamentals ja ha començat i de manera idèntica en tots els grans mitjans. Com sempre, mentre els mitjans justifiquen el capital i els estats ataquen. La repressió contra els moviments sindicals s'ha intensificat als Països Catalans amb les actuacions contra els companys i les companyes de TMB, les acusacions dels grans mitjans contra els treballadors i les treballadores de Nissan i de Seat o els del sistema educatiu. També arreu de l'estat espanyol amb l'empresonament dels companys i les companyes de Galícia i les Canàries o la repressió contra el sindicalisme asturià. Queda clar que haurem de reforçar la nostra capacitat de resposta. La repressió serà l'únic camí que els quedarà. El coixí de l'Estat del Benestar ja l'estan liquidant ells mateixos.

Índex

Independentisme	.p3
Reflexions sobre el debat estratègic	
Monogràfic	
-La jornada de 65 hores i les polítiques de la Unió Europea davant la crisi del capitalisme	.p6
-El municipalisme davant els reptes de la crisi	.p9
Medi ambient i territori	.p12
Cal exigir aire net la problemàtica dels residus als Països Catalans	
Repressió i control social	.p15
Més enllà del suport antirepressiu	
Història	.p17
Feixisme i democràcia als Països Catalans la ruptura necessària	

TANYADA**Coberta: Le Corbusier****"La caiguda de Barcelona" (1939)****Cita: Manuel de Pedrolo****Edita: Endavant (OSAN)****Consell editor, comissió de comunicació****Barcelona, La Barraqueta****c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona****Tel. 93 213 90 71****València, Nou Racó de la Corbella****c. Maldonado 46, baixos, 46001, València**

propaganda@endavant.org
www.endavant.org

Llicència Creative Commons

Reconeixement compartir amb la mateixa llicència (by-sa) 3.0

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
- Si transformeu o modifiqueu aquesta obra per generar-ne una obra derivada, només podreu distribuir l'obra resultant amb la mateixa llicència, una de similar o una de compatible.

Tanyada es realitza amb Scribus, eina de programari lliure
Tirada: 700 exemplars

Reflexions sobre el debat estratègic de l'EI

***En aquests temps
d'assemblees
nacionals de les
organitzacions
independentistes -
primer de Maulets,
més tard de la
CAJEI, les CUP, i al
febrer d'Endavant-
el debat al voltant
de les qüestions
d'estratègia i de
tàctica esdevenen
d'actualitat.
Per ajudar a evitar
que les qüestions
de contingut
puguin quedar
soterrades per les
de forma,
publiquem un
seguit de
reflexions que
puguin servir per
clarificar quins són
els elements que
considerem
fonamentals en els
debats plantejats
al conjunt del
moviment***

La necessitat d'una estratègia global d'alliberament

Abans de res cal constatar la necessitat d'un moviment nacional, estructurat arreu del país, i d'una estratègia global de lluita política per a tots els Països Catalans al marge d'on hi hagi condicions per a una presència en el joc institucional. És cert que cal aprofitar les conjuntures favorables per disputar aquest espai, i en primer lloc en l'àmbit municipal, però sempre posant aquesta participació d'acord amb el projecte nacional i social que defensem tota l'esquerra independentista.

El respecte a l'autonomia de cada organització i a la capacitat de la seva militància per decidir és un element fonamental per a la construcció d'un moviment fort. Però no pot ser cap excusa per mantenir cap organització, cap territori, al marge d'un procés col·lectiu i complex com ha estat, és i serà el procés de lluita per la independència i el socialisme als Països Catalans. És necessari que totes les organitzacions, sindicats, ateneus i col·lectius locals o sectorials treballin tenint en compte les necessitats del conjunt del moviment i no al seu marge.

És per això que cal apostar pel reforçament de la coordinació nacional i local de l'esquerra independentista, i això passa per ampliar-la a totes les organitzacions que, d'una manera o altra, apostin per un procés d'alliberament pels Països Catalans i per la conseqüent ruptura amb els estats opressors i el sistema d'opressió que aquests reforcen.

Reforçar la coordinació passa lògica-

ment per ampliar-la a actors polítics de rellevància com les CUP, però també passa per dotar-la de contingut i per millorar-ne el funcionament. Ha de ser una prioritat per al conjunt del moviment el treball amb les moviments populars que dotin de contingut el projecte. Per fer-ho, els i les militants de l'esquerra independentista han de reforçar les estructures polítiques de base del moviment i les lluites populars. L'augment de la consciència social i nacional ha de materialitzar-se en el reforçament de les estructures de base popular alineades amb el projecte polític de l'esquerra independentista, ja que seran aquestes les que permetran realment aconseguir conquestes en direcció a l'alliberament nacional i la transformació social. Els vots que deleguin la seva força als representants de l'esquerra independentista a les institucions seran sens dubte un ajut important en aquest procés, però la clau de volta serà un poble organitzat i mobilitzat en la lluita per al seu alliberament.

Denunciar unes institucions il·legítimes

La participació en el joc institucional per part de l'esquerra independentista ha de basar-se en la denúncia d'unes institucions il·legítimes que neguen el dret a decidir dels Països Catalans, que ens impedeixen decidir la nostra forma d'organització econòmica, social, política i institucional. Les CUP i l'esquerra independentista no han d'entrar-hi per jugar a aquest joc amb les regles i pactes que lliguen als altres, sinó per evidenciar que aquestes institucions estan al servei dels

estats opressors i de les classes dominants, que són fruit d'un pacte de submissió, i que emanen de l'estat i no de la legitimitat popular catalana. L'administració estatal, l'autonòmica i la municipal estan totalment sotmeses als ordenaments constitucionals espanyol i francès. Són aquests els límits objectius que impedeixen albirar cap horitzó d'alliberament que vulgui basar-se en el respecte a aquests ordenaments jurídics - per això la frustració del Pla Ibarretxe i de l'Estatut del 30 de setembre, processos que l'esquerra independentista ja va denunciar que estaven condemnats al fracàs. Quan no són els límits polítics de l'estat els que s'oposen a la lliure determinació dels pobles que hi habiten (això és, la capacitat del Congrés dels Diputats espanyol per retallar o modificar els estatuts d'autonomia), hi poden aparèixer els òrgans judicials per fer el mateix. I on no hi arribin ni els òrgans polítics ni els judicials, sempre hi ha l'últim garant de l'ordenament constitucional espanyol, tal i com ho proclama el seu article 8.

És clar, doncs, que és impossible cap canvi substancial des de la política institucional, i que, en tot cas, qualsevol conquesta vindrà obligada per la lluita popular. És per això, que l'objectiu de l'esquerra independentista no pot ser en cap cas convertir la força del moviment popular en vots per jugar dins del sistema, sinó convertir aquesta mobilització popular en la base d'una veritable ruptura i transformació social, perquè aquestes institucions no són neutrals i com a tals, han de ser enderrocades i substituïdes. Això vol dir que quan hi hagi un moviment fort i s'hagi d'entrar a disputar electoralment en les institucions supramunicipals, creiem que caldrà prendre una política de no-col·laboració i d'abstencionisme.

Creiem que prioritzar la lluita institucional tot abandonant el reforçament d'un moviment popular d'alliberament amb un projecte polític completament al marge d'aquesta lògica de l'estat, un moviment

que quan participi a les institucions no sigui per a demostrar que aquestes no serveixen al poble, seria no només un error, sinó un pas en fals que perjudicaria l'avanç del procés d'alliberament.

Límits legals

És coneguda per tothom la legislació espanyola en matèria de partits. Cal tenir ben present que la Llei de Partits va ser promulgada per blindar el sistema de partits espanyol contra qualsevol força social

i política que amenaci el sistema institucional de l'estat, i que el seu sistema judicial no ha dubtat en utilitzar-la contra l'esquerra independentista basca sempre que el poder polític ho ha considerat necessari. Ningú no pot adduir cap motiu per pensar que l'estat no les utilitzaria contra l'esquerra independentista catalana si aquesta amenaçés (com és el seu objectiu d'altra banda) l'estat opressor d'una manera o altra. La coerció contra els drets a la llibertat d'expressió i d'associació que la legislació espanyola empara, obliguen qualsevol força política que participi d'una manera o altra en el sistema institucional espanyol a acceptar les seves regles del joc, les mateixes que blinden l'estructura de dominació que subjuga els Països Catalans i les seves classes populars.

No està de més recordar com la Constitució espanyola i la legislació que se n'ha derivat ofereix altres mitjans per frenar reivindicacions de caire independentista o socialista: la llei de referèndums o la funció de les Corts Espanyoles d'encarnar la sobirania nacional espanyola, mediatitzades per la figura "inviolable" del rei, suposen la negació de la sobirania popular, la negació dels Països Catalans i la marginació de les seves classes populars com a subjecte de decisió.

És obvi, doncs, que una eina d'intervenció institucional com en part són les CUP podria ser objecte de la intervenció estatal, però també és cert que un sòlid moviment d'alliberament nacional, social i personal hauria de poder mantenir la seva incidència política i plantar cara als reptes plantejats: malgrat que puguin caure les fulles o que en puguin tallar les branques l'arrel roman-dria. És tasca de l'esquerra independentista, doncs, construir un moviment ampli i fort, que estigui implantat en tots els àmbits de la societat i que sigui solidari, capaç de respondre des de tots els àmbits quan toquen una sola de les seves estructures.

L'estat no aplicarà la llei de partits

El Tribunal Constitucional impedeix tot avanç democràtic més enllà del marc imposat

contra l'esquerra independentista catalana fins que el conjunt del moviment no representi un veritable perill i aquest qüestioni seriosament la dominació espanyola: pel simple fet de treure regidors i fer declaracions no il·legalitzaran ningú, però potser sí si a això s'hi afegeix el fet de no acceptar la legitimitat de l'estat i demostrar-ho amb l'actuació política.

Centralitat del conflicte capital-treball

En un moment com l'actual, en què la crisi capitalista està conduint a cada vegada més treballadores i treballadors a l'atur, i en què multinacionals, bancs i governs s'estan posant d'acord per tal de retallar encara més els drets socials adquirits després d'anys de lluites; quan s'estan destruint serveis públics i universals, i s'està "flexibilitzant" les condicions contractuals de la classe treballadora amb feina tot reduint les cobertes socials derivades del treball i sembrant la divisió de la classe treballadora; en un moment com aquest, doncs, es fa més palès que mai que no hi pot haver una veritable democràcia si aquesta ve limitada sempre per la propietat dels mitjans de producció. O dit d'una altra manera: no es pot parlar de democràcia si la classe treballadora, que és qui produeix els béns no té dret a decidir, des de dins les empreses o des dels seus barris i viles, què i com cal produir realment, i com s'ha de distribuir.

Ha de quedar ben clar que els grans centres de decisió del planeta no són els governs de cada país; als Països Catalans no són els governs estatals (espanyol o francès) - ni encara menys els governs autonòmics i regionals! - on es duu a terme la planificació de la política territorial, econòmica o cultural del país. És als consells d'administració dels grans bancs i les grans

caixes d'estalvis; als òrgans executius de les grans constructores i dels grans imperis mediàtics, és allà on es fan i desfan aquests plans. I els respectius governs (estatals, autonòmics o municipals) només són peces (obediències) per a les seves finalitats.

És una prioritat per l'esquerra independentista impulsar l'organització de la classe treballadora al voltant d'eines organitzatives que els permetin defensar els seus drets socials, nacionals i personals als seus llocs de treball i davant les classes dominants. Són aquestes eines organitzatives les que han de permetre la classe treballadora catalana dirigir, per ella mateixa, l'economia del país.

Aquestes formes d'organització poden seguir sent en bona mesura el sindicalisme. Però haurà de ser un sindicalisme nou, centrat en el nostre marc nacional (els Països Catalans) i en l'organització i la mobilització de la nostra classe treballadora. Es tracta d'una necessitat històrica no només de l'esquerra independentista catalana, sinó del conjunt de la nostra classe treballadora.

Però si aquest sindicat vol ser una eina real per a la transformació social, i no un instrument de promoció personal dels millors quadres de cada empresa, haurà de tenir un caràcter sociopolític i connectar-se amb les lluites socials i populars, tot cercant la seva complicitat i el seu recolzament; i a la inversa, recolzant les grans lluites socials amb la força de tota la classe treballadora catalana. L'espai per fer-ho seran els llocs de treball, lògicament, però també ho seran els barris i les viles, on aquest nou sindicalisme haurà de tenir presència per tal d'estendre la consciència de classe i atreure la resta de classes socials a les seves reivindicacions d'alliberament nacional, social i personal.

En aquest context, l'esquerra independentista haurà de treballar en dues direccions: d'una banda, posant-se al costat de les reivindicacions dels i les treballadores, tot donant-los suport en les seves lluites i legitimant-les; de l'altra banda, defensant el sector públic, la nacionalització de sectors estratègics de l'economia així com dels serveis bàsics, i la necessitat d'una planificació democràtica de l'economia, basada en el poder popular, en la satisfacció de les necessitats socials (en comptes del la recerca del màxim benefici privat) i en el respecte al medi natural.

Només l'organització i la mobilització de la classe treballadora al voltant dels objectius d'alliberament nacional, social i personal per als Països Catalans pot ser una garantia real davant els projectes de les classes dominants, passin aquests pel reforçament dels actuals estats opressors, o per l'assoliment d'un simulacre d'estat per una part de la nostra nació.

La jornada de 65 hores i les polítiques de la Unió Europea davant la crisi del capitalisme

Aquest despropòsit, com tota la resta del discurs liberal sobre la qüestió del treball, es basa en la concepció que el contracte laboral és una mena d'acord civil entre parts iguals. Aquesta concepció tendeix per extensió a posar en dubte el sentit general de tot el dret laboral. En definitiva, si el dret a no treballar més de 48 hores és disponible i renunciable. Qui pot impedir, dins d'aquesta lògica, que es treballi per sota del salari mínim?

El 1993, el Consell i el Parlament Europeu van aprovar una directiva que limitava a 48 hores el temps de treball setmanal, argumentant raons relacionades amb la salut i la seguretat dels treballadors. El Regne Unit s'hi va oposar i va obtenir una moratòria de 10 anys durant els quals un treballador britànic podia renunciar a aquest límit i acceptar treballar més temps (exercir un opt-out) negociant amb l'empresa unilateralment, és a dir, fora de conveni. Se'n van exercir fins a cinc milions.

Aquesta excepció no tan sols va representar una derrota pels treballadors britànics. Assentava un precedent que afecta a tots els treballadors de la Unió, car el Regne Unit hi va recórrer al·legant que no hi havia relació entre la durada de la jornada i la protecció de la salut dels treballadors, que era l'argument usat com a base legal per a la limitació a 48 hores. Però el Tribunal de Justícia ho va rebutjar i va assentar una jurisprudència nefasta que ara esclata a les mans dels treballadors europeus. El nou acord, rebutjat en un primer moment pel Parlament Europeu, estendria l'excepció britànica a tots els països que ho desitgin. De moment, als Països Catalans, el límit està en 40 hores a l'Estat Espanyol i 35 a les comarques sota administració francesa.

Abans d'això, però, els ministres de Treball de la Unió Europea havien aprovat, la nit del 9 de juny, la nova directiva de temps de treball, coneguda com a Directiva de les 65 hores que havia de permetre els diferents governs, tal com exigien països com el Regne Unit (de govern laborista) i Alemanya (amb govern de coalició), incrementar la jornada laboral fins a les 65 hores, calculades com mitjana durant un període de 3 mesos. Es podria superar aquest nombre d'hores amb un acord entre els interlocutors socials o si ho estableix el conveni col·lectiu (fins a 78 en casos especials de temporalitat). Els ministres de Bèlgica, l'Estat Espanyol, Xipre,

Grècia, Hongria, Portugal i Malta es van abstenir perquè, segons va dir la secretària general d'Ocupació espanyola, consideraven la mesura un retrocés dels drets socials, mentre que l'Estat francès i Itàlia, que anys enrere s'hi havien oposat, hi van votar a favor a causa dels nous posicionaments dels seus líders Nicolas Sarkozy i Silvio Berlusconi.

Les suposades contrapartides "garantistes" de la directiva consistien en que l'empresari hauria d'obtenir el consentiment del treballador per escrit, i la validesa d'aquest consentiment no seria superior a un any.

Justificació liberal de l'agressió

Aquest despropòsit, com tota la resta del discurs "liberal" sobre la qüestió del treball, es basa en la concepció que el contracte laboral és una mena d'acord civil entre parts iguals. Aquesta concepció tendeix per extensió a posar en dubte el sentit general de tot el dret laboral. En definitiva, si el dret a no treballar més de 48 hores és disponible i renunciable, ¿per què no ho seran demà elements encara més sensibles com el mateix salari? Qui pot impedir, dins d'aquesta lògica, que un treballador ofereixi els seus serveis legalment per sota del salari mínim?

Seguint en la línia de les "garanties" innòcues, l'acord no podria signar-se en el moment en què es signés el contracte laboral ni durant les primeres quatre setmanes de feina. Però els contractes de menys de 10 setmanes de durada no quedarien coberts per aquestes disposicions, i per tant no tindrien cap limitació d'hores de treball. I el que suposaria un precedent molt greu: els períodes de descans en les guàrdies de col·lectius com el personal sanitari o bombers deixarien de considerar-se temps de treball efectiu.

Però si el contingut de la Directiva és

una dura amenaça pels treballadors (una amenaça encara ben real) el procediment que ha seguit fins ara és ja una derrota de fet: l'esmentada Directiva no ha merescut ni tan sols una conversa prèvia amb els dirigents sindicals. Ara que ploreu desconsolats pels drets dels treballadors podran reflexionar sobre quin és el tipus d'incompetència (pura traïdoria, en realitat) que fa que les institucions de la burgesia els ignorin d'una manera tant flagrant.

El paper de la socialdemocràcia

Tots aquests aspectes ens mostren en quina mesura l'abast d'aquesta Directiva obliga els treballadors a entrar en una lluita que va molt més enllà de la simple reivindicació parcial de tipus legal. La pitjor derrota pels treballadors catalans seria tornar a ser companys de viatge d'individus com el ministre de Treball Celestino Corbacho i el seu oportunisme en assenyalar que, amb iniciatives com aquesta, la UE no pot sorprendre's després "si cada vegada més els ciutadans es distancien d'aquesta Europa que s'allunya del que realment als ciutadans els agrada que fos", o que "un segle després que s'establís el règim de 48 hores, el que Europa està avui discutint és que cal superar aquestes 48 hores per a anar a un règim de 65 hores, i a més per a fer que aquesta negociació sigui entre empresari i treballador i mai de caràcter col·lectiu, crec que ens apropem més al segle XIX que no al segle XXI". Ens

podem fer una idea de la importància de la Directiva quan un home de la seva trajectòria considera que atemptava contra "la conciliació de la vida laboral i familiar i no protegeix adequadament la salut dels treballadors".

Com es pot veure, aquesta directiva serà un instrument de rentat de cara per a la "socialdemocràcia" espanyola i catalana, que fan ostentació de la seva indignació mentre s'abstenen a l'hora de la veritat. Tant a nivell de dirigents (a més de Corbacho, vegeu el posicionament de Miquel Iceta: "no, no i no") com de mitjans de comunicació (editorials d'"El Periódico" i "El País": "La directiva que permet augmentar a 60 hores la setmana laboral rompe el modelo europeo", i encara millor: "en los países más sensibles a los derechos sociales, como el nuestro, no se pondrá en marcha").

I així intenten recuperar el prestigi perdut entre els treballadors fent veure que s'enfronten a una tendència (més enllà del que passi amb aquesta directiva) que no poden ni volen aturar, car les recents sentències del Tribunal de Justícia en els casos Rüffert (abril 2008) i Laval (desembre 2007) van en la mateixa direcció de retallar el paper de la negociació col·lectiva. En aquests casos, el Tribunal ha negat l'aplicació de convenis col·lectius sobre el salari mínim a treballadors immigrants - polonesos a Alemanya, en el primer cas, i letons a Suècia, en el segon - amb l'argument que no eren d'aplicació general i que s'oposaven a la lliure prestació de serveis.

La Directiva de la Unió Europea o Directiva comunitària és un acte normatiu aprovat pel Consell de la UE (consell de ministres) o la Comissió Europea (format per un comissari o comissària de cadascun dels 27 Estats membres) i ratificat pel Parlament Europeu. No és d'aplicació directa, sinó que marca uns objectius en base als quals cada estat ha de legislar per tal d'assolir-los, amb la forma i mitjans que consideri adients, però sempre amb el vistiplau dels òrgans comunitaris. De manera que aquesta serà una lluita llarga. De la mateixa manera que en el cas de la Constitució Europea, encara que el passat 17 de desembre el Parlament Europeu va rebutjar la Directiva de les 65 hores, no s'ha enterrat definitivament, i ha quedat molt clar quins són els objectius del capital europeu. Tant clar com que les formes de pressió (per dir-ne d'alguna manera) dels sindicats compromesos amb el "pacte social" són absolutament innoques davant de la voluntat de poder de la burgesia europea.

No ens hem de deixar encegar per victòries parcials com la del passat 6 de novembre, quan la Comissió d'Ocupació i Assumptes Socials del Parlament Europeu va rebutjar la proposta d'estendre la jornada laboral. Era la primera desautorització que rep la decisió presa el passat mes de juny per part del Consell d'Ocupació, política Social, Salut i Consum de la Unió Europea (EPSCO). I després en va venir una altra, el passat 17 de desembre, quan els eurodiputats s'oposaren majoritàriament a la proposta de modificació de la Directiva d'ordenació del temps de treball.

Però encara i així, sabem que, com en el cas de la Constitució Europea, les oligarquies del continent sabran trobar la manera i la conjuntura idònies si no aconseguim defensar-nos nosaltres mateixos i continuem delegant en sindicats pactistes i partits burgesos.

En definitiva, la hipocresia del ministre de Treball es palesa en el fet que, en realitat, una bona part dels treballadors de l'Estat Espanyol (que

és la regió que ell administra) no té ni aquests drets que ara ell defensa, ni cap altre, per què no té contracte i, sovint, no té papers.

La Directiva de les 65 hores accentuava la flexibilització i la distribució irregular. Afavoria els pactes individuals entre empresa i treballador/a per a fixar-ne la durada. Desgastava la negociació col·lectiva, car permetia augments de la jornada de treball setmanal fins a les 60-65 hores, que s'aplicarien a través de pactes individuals entre l'empresari/a i el treballador/a, encara que els convenis fixin una jornada inferior. Hauria afectat previsiblement, en primera instància, als segments més febles de les i els assalariats, com precàries i precaris i immigrants. Afavoriria el xantatge amb amenaces de deslocalització als països on la Directiva estigué ja implantada. El fet d'acceptar-ho hauria pogut provocar una deslocalització interna entre aquells països que legislin en aquesta línia i els que no, aprofitant el mercat únic i la facilitat per moure-hi productes i serveis entre els seus diferents estats. De la mateixa manera, donava cobertura a les patronals per fer pressió als governs per avançar en aquesta línia. Un mercat de treball amb altes taxes d'atur i de precarietat com el de l'Estat espanyol patiria, particularment, l'aplicació d'una Directiva semblant.

La lluita continua

Però fóra bo no perdre la perspectiva real de les coses: els sistemes de protecció social i les regulacions del mercat de treball existents en els països de la UE són un obstacle per a les classes dominants en la seva lluita per a una posició hegemònica i competitiva dintre de l'economia global. Per això la lluita contra aquesta llei ha de ser formulada des de l'esquerra independentista com una lluita contra el capitalisme.

És impossible esperar que dins una lògica capitalista les oligarquies europees renunciïn a aquest i altres avantatges. El context actual de crisi econòmica accelerarà encara més aquesta dinàmica, però també posa més clarament que mai davant dels ulls dels treballadors que l'Estat és

un instrument de classe i els autoanomenats "dirigents obrers" són, com a mínim, els "tontos útils" de l'estratègia de la burgesia. El temps ens ha mostrat sobradament que encara que el capitalisme es reposés d'aquesta crisi, en cap cas els beneficis de la recuperació serien els beneficis dels treballadors.

Fins i tot en el cas que el capitalisme es refundés (com ara els agrada dir) amb un nou "rostre humà" i els dirigents de la social-democràcia se'n fessin els abanderats no ens quedaria un altre camí que la seva destrucció i la institució del poder popular i obrer. L'actual situació no ha de ser una oportunitat per l'esquerra burgesa de recuperar el suport dels treballadors. Ha de ser una oportunitat per difondre amb la màxima força la necessitat de l'esmentat poder popular/obrer. Convertir la campanya contra les 65 hores en una pura lluita tàctica, parcial i dins dels canals institucionals és oferir en safata a Corbacho i companyia una victòria gens improbable (el juny vinent hi haurà eleccions al Parlament Europeu, fet que segurament ha entorpit el procés per a les finalitats de la burgesia).

La lluita contra la Directiva no es pot resoldre amb els maquillatges de tots coneguts (i àmpliament practicats pels sindicats pactistes i l'"esquerra democràtica"): És una lluita per la reducció de l'horari laboral, per la unitat dels treballadors en la negociació i fins i tot per la defensa dels serveis socials. El Parlament Europeu (PE), que ara es veu que ens ha de salvar (ves per on), ja ha deixat una porta oberta: "Es podran computar diferentment les hores inactives dels temps de guàrdia en aquells Estats o institucions on la gestió dels Serveis Públics quedi amenaçada per manca de personal".

El fet que Foment del Treball, com la comarcal Cecot, com Pimec, rebutgin els termes en què el govern espanyol presenta l'acord europeu, i destaquin que el topall setmanal estàndard es mantindrà en 48 hores no ens ha de fer creure que entre aquestes benemèrites institucions i el govern espanyol hi hagi diferències de fons sobre el que anomenen "flexibilització del mercat laboral".

Com tampoc podem deixar-nos entabanar pels qui ens voldran convèncer que "estem al mateix vaixell". La proposta de la CES (Confederació Europea de Sindicats, de la qual formen part CCOO i UGT) està ben lluny del que es necessita. No es pot aturar la Directiva, i molt menys la filosofia que s'hi amaga al darrera, amb pressions diplomàtiques a eurodiputats i governs, ni negociant "millores". La passada jornada del 7 d'octubre només tenia sentit com a preparació d'una vaga general de 24 hores abans que el Parlament Europeu votés la Directiva. Novament el paper servil dels sindicats majoritaris no va sorprendre a ningú.

La famosa "flexiguretat" de la qual parla la UE parteix de la "il·limitada confiança" que per a incentivar l'ocupació és necessari reduir els estàndards de tutela del treball. La qüestió sembla ser ara anar comprovant el "llindar d'acceptabilitat" dels treballadors europeus. Si tot el que es troben enfront és una aturada simbòlica i una manifestació hauran "comprovat el llindar" i entraran fins la cuina.

El Municipalisme davant dels reptes de la crisi

Els municipis són el marc territorial i administratiu en què més directament s'expressarà la crisi per a les classes populars

D'una banda la població en general pateix ja la pèrdua de poder adquisitiu i les conseqüències de la destrucció de llocs de treball; de l'altra, l'administració local veu com s'ha d'adaptar a la forta disminució dels ingressos per la baixada de l'activitat econòmica

En l'actual conjuntura econòmica es barregen elements pròpiament de crisi amb elements de l'ofensiva neoliberal en marxa des dels darrers anys i dècades. La davallada en el cicle econòmic es pretén aprofitar per tal d'accelerar els plans antiobrers i antisocials de la burgesia, aconseguint una major explotació i benefici. És així com, als municipis, entesos com l'espai d'actuació immediata i vivència quotidiana de les persones, com a individus i com a col·lectivitat, la degradació de la vida social és viscuda ja en primer pla i de forma directa.

La pregunta, doncs, ha de ser: què hem de fer des de l'esquerra independentista i el municipalisme combatiu?

La crisi des dels municipis

En aquest context, els municipis són el marc territorial i administratiu en què més directament s'expressarà la crisi per a les classes populars. En diferents nivells, d'una banda la població en general pateix ja la pèrdua de poder adquisitiu i les conseqüències de la destrucció de llocs de treball. De l'altra, l'administració local veu com s'ha d'adaptar a la forta disminució dels ingressos per la baixada de l'activitat econòmica.

Molts municipis han vist ja com els pressupostos locals per al 2009 es reduïen fins a un 40% (un 20-25% en la majoria de casos) per la baixada en la recaptació per obres i llicències de construcció, principalment. Per als Ajuntaments, el tancament d'establiments de restauració, botigues de determinats productes de luxe (principalment de baixa qualitat) i, sobretot, la frenada en la construcció, suposen una forta davallada dels ingressos per impostos i taxes, condicionant encara més les sempre poc prioritàries inversions en serveis socials.

Cal remarcar que es tracta d'una disminució fortíssima dels recursos per als ajuntaments del sud dels Països Catalans, ofegats de per si per una Llei d'Hisendes locals espanyola que escanya els municipis a nivell d'ingressos, limitats com estan per la neoliberal Llei d'Estabilitat pressupostària, que els impedeix d'endeutar-se. Els consistoris, doncs, han de fer front a l'agudització de conflictes socials (veïnals, laborals...) i demandes en serveis públics, sense tenir-ne capacitat, i de vegades ni voluntat política.

La conseqüència en molts casos és la nefasta venda de patrimoni municipal (sòl, edificis, etc.) i la precarització de la plantilla municipal o l'externalització dels serveis per tal de reduir despeses. En aquest darrer cas, es tracta d'una de les receptes liberals més en alça als Ajuntaments catalans des de fa 5-6 anys, i un dels més durs atacs als serveis públics a nivell local. L'externalització de serveis no només suposa desballestar el sector públic, passant-ne la gestió a mans privades i reduint la qualitat dels serveis, sinó que a més suposa la precarització dels i les treballadores, tant municipals com de les empreses de serveis. D'una banda, perquè els i les treballadores d'aquestes empreses de serveis no gaudeixen de conveni específic. De l'altra perquè això suposa congelar la contractació fixa en el personal local. Cal remarcar que l'actual legislació no fixa límits a l'externalització, i que per tant en un cas extrem potencialment tot pot arribar a portar-se des d'empreses externes als Ajuntaments. La reducció dels recursos, doncs, serà l'excusa adduïda per molts gestors locals per a incrementar aquesta mena de mesures. Els i les representants municipals de l'esquerra independentista i de la Unitat Popular, a més de vincular les lluites

populars amb la lluita institucional, han de demostrar també, que poden gestionar els recursos de manera eficient, i per tant descartar-se aquesta mena de receptes.

L'externalització afecta sobretot els serveis socials, els sociosanitaris, els informàtics, els d'educació en el lleure i els culturals, i s'està duent a terme tant en el cas de serveis ineficients com eficients (productius i sense dèficits). Fins i tot en aquest darrer cas de la mà de suposats partits d'esquerrers, com Esquerra o ICV, com ha passat a diversos municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona. Deixant clar que la gestió "pública" no és decisiva per sí mateixa si no va acompanyada d'un veritable control popular, cal que tanmateix des dels municipis es defensi la titularitat i la gestió municipal o de qualsevol altra administració dels serveis públics, com a condició necessària (per bé que no suficient) per a un servei de qualitat.

En l'àmbit de la gestió interna dels consistoris també cal tenir present que un dels fenòmens més comuns en aquests temps, i que ja es comencen a donar amb assiduitat, són els casos de clientelisme i favoritismes a més o menys escala: són els casos de places de concurs públic en què s'afavoreix persones familiars d'algun càrrec o membres d'un partit o altre, o concursos fets a mida per a atorgar-los a empreses vinculades a persones i partits del sistema. Les obres públiques innecessàries també estan proliferant, en un intent de

mantenir els ingressos i evitar fallides d'empreses constructores / promotores. Cal denunciar els possibles casos que es puguin arribar a saber, i treure'ls a la llum pública.

Treball amb els sectors més desafavorits

Evidentment d'entre el conjunt de la població, els sectors amb menys recursos (les classes populars, sobretot persones immigrades, vídues, jubilades i joves) seran els que més directament patiran les conseqüències de la conjuntura actual. Una conjuntura que comportarà i comporta ja un increment en els desnonaments per impagament d'hipoteques i lloguers, acomiadaments tant en empreses privades com en el sector públic (en serveis com la recollida d'escombraries, transports públics, etc), així com congelacions de sous i

prestacions laborals.

Per una banda, doncs, estem vivint una situació de progressiva degradació de les condicions de treball i en la retribució, però de l'altra també una degradació de la vida social, amb increments de tensió en la convivència entre sectors socials, amb el rerafons d'uns serveis degradats i saturats d'any enrera.

En general, i com a conseqüència d'això descrit, als municipis i als barris més humils, s'està observant cada dia que passa increments de la delinqüència (petits furtis, atraments de carrer, pillatges en Deixalleries i fins a robatoris en empreses, etcètera). Això configura, doncs, un escenari que pot propiciar l'augment del vot a formacions xenòfobes i/o feixistes, com ja va passar a les darreres eleccions amb la xenòfoba *Plataforma per Catalunya*. El reforçament del sector públic i la participació en les

Taverna catalana
L'ESPARRACAT
apats i begudes de la terra
El punt de trobada del Montserratí

Cultura i música del país - Tastets - Begudes de la terra - Exposicions - Partits del Barça
des del 24 d'abril de 2004
C. Felis Monzó, 18 - Esparguera - Tel. 93 770 80 99

ateneu popular

arrels
BENIARRES - el COMTAT - PPOC

**LA BODEGUETA
MOLINS DE REI**
C. PINTOR
FORTUNY 14

L'ESTAPERA
bar - cafeteria

C/ de baix, núm. 14, 08221 Terrassa, Països Catalans.
Tel. 93. 736.81.64 | 690.90.72.90

mobilitzacions dels sectors veïnals políticament més conscients ha de ser la via de treball per a barrar el pas al feixisme (encara que aquest es disfressi de catalanisme d'ordre, cosmopolitisme, o constitucionalisme espanyol).

Sobre una base d'aculturització i manca d'expectatives, fa anys que es prepara el brou de cultiu per a un suport notori per a aquestes opcions polítiques. Hem de ser conscients de l'existència d'importants sectors de la classe treballadora sense consciència de classe, que culpen dels seus problemes els més febles en l'esfera social (els i les nouvingudes), enlloc de culpar els rics i els gestors de les institucions, autèntics dissenyadors de la societat en què vivim, responsables darrers de les reestructuracions industrials i d'uns serveis socials més que migrats, que autòctons i migrats (treballadors tots) hem de compartir.

Un escenari incert que es pot canviar amb determinació per lluitar i organitzar-se

L'evolució i caràcter de la crisi, i les conseqüències en la consciència o alienació de les masses populars catalanes no estan predeterminats. L'acció conscient dels i les militants organitzades pot decantar la balança cap a un escenari d'avenços polítics, o per contra pot determinar la caiguda dels i les treballadores en el desengany i la desesperació, refugiant-se en solucions autoritàries (proto-)feixistes, davant de la complexitat de la situació, no sempre fàcil de copsar en la seva globalitat.

L'Esquerra Independentista ha d'impulsar campanyes de defensa dels drets dels i les treballadores i les classes populars, que englobin el màxim de col·lectius polítics i socials, sota els mínims de plantejar una superació emancipatòria del sistema capitalista i el respecte pel marc de treball de Països Catalans. Aquestes campanyes han de permetre d'apuntalar l'autoorganització popular. Es tracta de posar-hi tots els recursos,

treballar-hi amb sinceritat i generositat, aportant anàlisis rigoroses i consignes clares. Aquesta serà la millor manera per contribuir fer avançar la consciència de classe i avançar en la confiança de les forces populars en sí mateixes. Es tracta, en definitiva, de treure les lluites al carrer i estendre la consciència de classe, ja que

“L'evolució i caràcter de la crisi, i les conseqüències en la consciència o alienació de les masses populars catalanes no estan predeterminats. L'acció conscient dels i les militants organitzades pot decantar la balança cap a un escenari d'avenços polítics, o per contra pot determinar la caiguda dels i les treballadores en el desengany i la desesperació, refugiant-se en solucions autoritàries protofeixistes, davant de la complexitat de la situació, no sempre fàcil de copsar en la seva globalitat.”

arribar a la consciència de la gent és realment allò fonamental, i no les institucions en si.

D'una banda, doncs, cal sortir al carrer i fer actes desacomplexats i públics adreçats a la gent del carrer. De l'altra s'ha de treballar a les institucions, fent-les servir d'altaveu per a les denúncies i propostes dels sectors populars organitzats. Això darrer es pot fer entrant mocions de manera regular, portant problemàtiques laborals i socials durant els plens, dins i fora del consistori, i fent seguiment de

les actuacions municipals per a pal·liar els efectes de la crisi. No cal dir que a tal efecte, tenir regidors permetrà un major ressò i eficàcia.

Ho podem resumir en:

-Treball per a revertir l'externalització de serveis i lluitar per reforçar el sector públic.

-Denúncia pública del clientelisme i els favoritismes (caciquisme local).

-Suport a les mobilitzacions contra desnonaments i de denúncia de l'especulació.

-Implicació en les lluites obreres, contra les retallades de plantilla i tancaments.

-Combatre els discursos xenòfobs i racistes, així com receptes repressives davant la delinqüència.

-I, en general, suport a l'autoorganització popular i dels treballadors.

Conclusions

L'esquerra independentista i el conjunt de les organitzacions i col·lectius que potencialment conformem la Unitat Popular catalana hem d'organitzar el descontentament popular i plantejar alternatives polítiques. En el primer cas cal que l'organització de les classes populars substitueixi l'espontaneïtat i el pur "desfogament" per la situació (manca de feina, pèrdua de poder adquisitiu i la degradació dels serveis públics, etc.). Si no s'aconsegueix fer avançar les masses populars en l'autoorganització, la ràbia es limitarà a acabar en esterilitat política.

En el segon cas, el plantejament d'alternatives ha de servir per a donar l'optimisme necessari per a evitar que les classes populars creguin que no hi ha alternativa al capitalisme i, paradoxalment, s'acabi estenent la resignació. En darrer terme, això només suposaria el reforçament de l'actual sistema econòmic, polític i social.

Cal exigir aire net

problemàtica dels residus als Països Catalans

L'administració no està disposada a prendre mesures fermes per solucionar la problemàtica dels residus, ja que el reciclatge té un cost molt elevat, la reutilització implica promoure un canvi de mentalitat i qüestionar la lògica del consum en la ciutadania, i la reducció obligaria a l'administració a enfrontar-se a les grans corporacions, cosa que no està disposada a fer

Ja fa ben bé cinc anys que els sectors ecologistes alerten de la voluntat i la necessitat que té tant la patronal cimentera com l'Estat de donar sortida als residus que totes i tots generem a través de les xemeneies de les cimiteres. Aquesta situació s'ha fet evident a municipis com Alcanar, Alacant, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Montcada o Sitges, on s'han presentat projectes per incinerar i, en alguns casos, ja s'ha començat a cremar.

Davant d'aquest fet cal analitzar en quina situació es troba la patronal cimentera i l'administració pública, que recentment ja compta amb el suport de la Unió Europea per donar aquest tractament a les escombraries. Segons l'associació de fabricants Oficemen, el consum de ciment haurà caigut un 18% al llarg del 2008. La crisi del totxo arrossega amb ella el seu fidel col·laborador, i la patronal ja fa temps que està prenent mesures. Una d'aquestes és la de portar a terme una conversió industrial encoberta que permeti continuar augmentant els beneficis en un context advers. Actualment als Països Catalans hi ha un total d'onze cimiteres, de les quals sis es troben a l'àrea metropolitana de Barcelona. Cal remarcar, però, que les administracions autonòmiques catalanes són col·laboradores molt interessades, i no víctimes de pressions com determinats sectors volen fer creure. Els abocadors dels Països Catalans estan saturats i les grans infraestructures que s'han construït amb diners públics, com els Ecoparcs, funcionen només per compactar residus, sense tenir en compte la separació que fan fer als ciutadans. Un exemple clar és la denúncia que la Plataforma Vallès Net ha fet recentment. Segons aquesta entitat els residus sortints de l'Ecoparc-

2 són transportats en tràilers fruiters fins Alacant, on s'enterren en pedreres.

Tal i com han demostrat les incineradores, la crema de residus no solucionarà la problemàtica dels abocadors, sinó que l'empitjorarà. "Una empresa que tracti 200.000 tones anuals de residus produeix 6.000 tones d'altament tòxics anomenades cendres volants que han de ser emmagatzemades en dipòsits especials. També produeix 60.000 tones d'escòria. Depenent del seu contingut en substàncies contaminants, part d'aquesta escòria va als abocadors de residus municipals". Les plantes de ciment tenen un risc afegit, ja que el residu s'està fent servir com a combustible per produir ciment, això provoca que les substàncies tòxiques s'adhereixin al ciment, cosa que en modifica la composició i no assegura que sigui innòcua per la salut humana.

El problema d'origen és que cada persona genera de mitjana un quilo i mig de residus diàriament com a fruit d'una societat de consum que promou l'"usar i llençar" per tornar a comprar. L'administració és incapaç, pel seu caràcter burgès, de prendre mesures fermes que afectin el capital privat i el model capitalista en què vivim. Cal doncs ser conscients que els governants, tinguin el color que tinguin, responen als interessos empresarials i no als dels ciutadans. Un exemple clar és el Conseller de Medi Ambient de la Generalitat, Francesc Baltasar, que autoproclama-se ecologista de debò, és el màxim responsable que actualment les set cimiteres del Principat estiguin estudiant la incineració de residus amb el suport i el vistiplau de l'administració. Al País Valencià segons la Fundació CEMA, que agrupa la patronal i els sindicats CCOO i UGT, actualment s'utilitzen un total de 79.000 tones de residus com combustibles alternatius.

Això es deu a la bona voluntat, tant de l'actual conseller José Ramón García Antón, com la del seu antecessor Fernando Modrego Caballero que va signar un conveni l'any 2001 on s'acordava la incineració de farines càrniques. Actualment cal afegir la incineració d'olis, plàstics, llots de depuradors i pneumàtics. Seguint aquest exemple, l'any 2006 el Conseller del Principat Francesc Baltasar va signar un conveni entre l'agrupació de fabricants de ciment de Catalunya-Ciment Català i l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) de la qual és president. Segons aquest text, l'administració es compromet a entregar un mínim de 20.000 tones anuals de llots de depuradors per cremar a les cimiteres. En cas de no ser així l'ACA hauria de compensar econòmicament les cimiteres.

Com plantar-hi cara

Cal veure doncs que l'única via per poder fer front a aquestes problemàtiques és la mobilització ciutadana i la desobediència, així com un front comú en el qual s'integrin els ciutadans així com els treballadors de les empreses implicades.

Participació ciutadana

La participació ciutadana és important i sovint relativament fàcil de mobilitzar, ja que els riscos per

la salut són evidents i sovint a les poblacions que compten amb aquest tipus d'indústria no venen de nou les molèsties del trànsit, sorolls, núvols de pols, etc. Si a això afegim la possibilitat d'estar respirant i menjant aliments contaminats amb metalls pesants, dioxines i furans, és evident que moltes entitats veïnals, AMPES i col·lectius de defensa del medi ambient poden treballar en un bloc comú contra la incineració de residus. La tasca que hem de desenvolupar, dins aquest front comú, és la participació activa aportant noves dinàmiques de lluita que complementin les mobilitzacions. És a dir, proposar accions de desobediència on participin aquests sectors, sovint més enquadrats en la quotidianitat de l'assistència al ple municipal o la manifestació.

Contemplar diverses formes de lluita evita institucionalitzar aquest front legalitzant-lo i restringint-lo a una entitat amb cos jurídic, ja que això a la llarga li pot fer perdre el seu caràcter assembleari i pot obligar renunciar accions. La desobediència és important no només per poder fer una denúncia pública de la incineració o de la manca de compromís institucional amb les reclamacions populars, sinó per mantenir viva la guspira de la confrontació amb la patronal i l'administració. L'administració sap bé com neutralitzar els moviments veïnals i en el cas de la incineració de residus a les cimiteres, la

dinàmica que es repeteix arreu consisteix a crear Comissions de Seguiment. Aquests ens, amb finançament públic i de l'empresa interessada, compten amb una composició diversa segons els municipis i les administracions, però el seu objectiu és sempre el mateix: comptar amb la participació dels opositors. D'aquesta manera es pot fer creure que hi ha una voluntat democràtica i de debat al darrera. Veritablement i com s'ha demostrat a molts municipis les comissions serveixen a dos propòsits: en un primer moment apaivagar el neguit social que generen les mobilitzacions, i a més llarg termini, desmobilitzar la gent organitzada que manté posicions contràries.

Els treballadors

A això cal afegir la necessitat de comptar amb el suport dels treballadors i les seves famílies. Aquesta és la tasca més difícil i complicada ja que tant la direcció de l'empresa com els sindicats CCOO i UGT han difós a tort i a dret la creença que aquesta pràctica és innòcua pels treballadors i el que és més important, que si no s'aplica, l'única sortida que quedarà és el tancament de la fàbrica. És en aquest punt on se'ns planteja la dificultat més gran ja que la patronal no està disposada a deixar d'obtenir beneficis i en l'actual context de crisi, amb una indústria cimitera aturada per l'autrada del sector de la construcció, els treballadors poden ser receptius a un discurs que els enfronti a les entitats contràries a la incineració, passant a fer la feina bruta de la patronal.

Els companys de la COS (Coordinadora Obrera Sindical) d'Alcanar són un exemple de sindicalisme compromès ja que s'han oposat des d'un primer moment a la incineració de residus i tant sols van accedir a fer unes proves pilot amb restes de matèria orgànica provinent dels cultius arrossers. Cal, doncs, que els treballadors entenguin que ells

també estan afectats, ja que estaran exposats diàriament a substàncies altament tòxiques de les quals encara avui se n'estan fent estudis. La seva situació laboral veritablement no depèn de la incineració, o no, de residus, sinó de la voluntat d'una corporació que s'ha enriquit emprant uns recursos naturals que no li pertanyien i que en qualsevol moment pot traslladar la producció a països amb unes millors perspectives de creixement econòmic, tal i com va passar anys enrere a l'estat espanyol.

Discurs i coordinació

S'entén doncs que la problemàtica té dues dimensions, una de caire econòmic i l'altra de caire ambiental. Pel que fa als diners, les cimenteres necessiten acomplir el compromís de Kyoto i reduir el consum de petroli. Això els pot aportar grans beneficis, ja que Kyoto cataloga les emissions de qualsevol producte considerat biomassa (com els pneumàtics, els llots de depuradora o les farines càrniques) com a emissions zero. Això suposa que de cara al protocol, encara que emeti el mateix volum de CO₂ a l'atmosfera, cal restar les emissions corresponents a la biomassa i per tant de cara a la galeria es com si hagués reduït el CO₂. Cal afegir que cada sector industrial té unes quotes d'emissió. Si una empresa sobrepassa les seves quotes ha de pagar una sanció econòmica, però si pel contrari no utilitza totes les seves quotes d'emissió, aquestes les pot vendre a una altra empresa o sector que les vulgui. És a dir, l'aire quedarà segmentat en parcel·les que es podran comprar i vendre sota les normes del lliure mercat.

Per una altra banda, l'administració no està disposada a prendre mesures fermes per solucionar la problemàtica dels residus, ja que el reciclatge té un cost molt elevat, la reutilització implica promoure un canvi de mentalitat i de lògica del

consum en la ciutadania i, la principal de les tres erres, la reducció obligaria a l'administració a enfrontar-se a les grans corporacions, cosa que no està disposada a fer. L'administració tant sols assumeix canvis poc substancials i de cara a la galeria; sovint s'opta per la construcció de grans infraestructures finançades amb diners públics i gestionades per empreses com Fomento, Ferrovial o Dragados. Tres exemples d'empreses que han apostat per la gestió de residus municipals com un gran negoci amb unes bones expectatives de futur.

Des de l'Esquerra Independentista cal doncs articular un discurs que denunciï públicament els interessos empresarials que hi ha darrera del Protocol de Kyoto, així com la necessitat d'impulsar la reducció, la reutilització i el reciclatge dels residus que generem. Fent un esment especial en la reducció que és la pedra angular de les tres erres i el principal atac a la societat de consum. La reducció del consum és essencial per poder fer front, no només als residus, sinó a la crisi energètica que s'aproxima. És necessari entendre que la solució a la incineració de residus passa per l'atac a la societat de consum, ja

que si no es canvia la mentalitat consumista, els residus continuaran augmentant i per tant es continuaran cercant mesures ràpides per solucionar-ho.

També cal fer esment a la situació de complicitat que hi ha entre indústria cimentera i administració per dur a terme unes polítiques que poden comportar conseqüències tràgiques per la població i els treballadors de les fàbriques. A més és essencial connectar aquesta lluita amb entitats i col·lectius que lluiten arreu per unes polítiques ambientals compromeses i fermes. Desenvolupar una tasca de coordinació ens vertebrarà com a país i ajuda a que d'altra gent assumeixi el marc del Països Catalans com un espai de trobada i de referència. En aquest sentit anualment s'impulsa la Trobada d'Entitat i Plataformes en Defensa del Territori dels Països Catalans. Un espai més encarat a la problemàtica de la incineració és la Plataforma Cívica per la Reducció dels Residus que actualment només es coordina dins el Principat. La lluita és el camí cap a un treball digne i de qualitat, i per un aire net per a tots

Més enllà del suport antirepressiu enfortim els organismes nacionals

L'article defensa la necessitat d'enfortir les estructures nacionals antirepressives per per donar continuïtat a les mobilitzacions de suport als represaliats i teixir una xarxa sòlida i forta que pugui donar resposta als atacs que l'estat dirigeix contra les lluites populars als Països Catalans

En el darrer número de la Tanyada, fèiem un breu repàs de les dinàmiques encetades a nivell repressiu, en l'article "Repressió, solidaritat i desobediència. Un nou cicle repressiu als Països Catalans" (Tanyada Núm 5 - V època, pàgina 19), posant sobre la taula el cas de les fotografies del rei i el cas d'en Franki de Terrassa. Encara no ha passat ni mig any i la tendència no només s'ha confirmat sinó que sembla que tendeix a l'augment.

Comencem. Reprenent el fil de l'article de referència, en Franki continua complint condemna, confirmant allò que ja dèiem: el tercer grau és una victòria de l'estat, doncs malgrat que el militant terrassenc continua dormint a la presó pagant per un "no delictes" del que ell sempre n'ha negat l'autoria (esquinçar una bandera), les mostres de solidaritat i de mobilització popular han decaïgut, així com la feina del grup de suport que portava la campanya. En Franki hauria de ser el primer en veure si aquesta situació és preferible a la visualització del conflicte en tota regla. Cal insistir que no es tracta ni de crear màrtirs ni de buscar brega amb l'excusa d'un company pres; agradi o no agradi, la presó és una institució creada per al màxim control social i polític, i si el conflicte social i polític augmenta fruit de la crisi capitalista i de les tensions imperialistes serà cada cop més habitual el pas per presó dels militants més compromesos. Un dia o altre aquest haurà de començar.

I de fet ja ha començat. A finals de Novembre en Pablo i en Martín, dos destacats sindicalistes de la CNT, eren empresonats per impagament d'una pena multa imposada sobre la qual se'n van declarar insubmisos. I és també fruit de condemnes a pena multa que hi ha diverses persones pendents de re-

ursos judicials per tal d'evitar entrar a presó. Però intentaran evitar-ho a través del combat a nivell judicial, no pas fent efectiu el pagament de la multa substitutòria de la privació de llibertat.

En aquesta situació podem trobar des de detinguts en mobilitzacions contra els actes feixistes, activistes contra el pla Caufec, o encausats per usurpació. Aquest serà segurament un dels propers camps de batalla del moviment antirepressiu dels propers anys. Triar entre presó i llibertat, entre assumir la repressió personal o col·lectivament, entre assumir la condemna a presó de forma individual i com a part de la lluita, o assumir el cost de la condemna multa com a quelcom col·lectiu. I fins i tot, al contrari: assumir col·lectivament la presó, denunciant la situació dels i les lluitadores (passant la pilota repressiva als seus impulsors), o personalment pagant la pena multa en situacions en les que col·lectivament la resposta social no pugui rendibilitzar políticament la privació de llibertat.

Els retrats

L'altre fil repressiu que encara arrosseguem és el del cas de les fotografies dels reis espanyols. El setembre de 2008, dins els actes que l'esquerra independentista va organitzar en motiu de la diada, un altre grup d'encaputxats va cremar fotografies de la família reial borbònica i banderes espanyoles. Altre cop es va demostrar el paper repressiu del cos dels Mossos d'Esquadra. 4 militants van ser imputats un altre cop i citats a declarar a l'Audiència Nacional. Un cop més les ànsies de servei a Espanya per part d'aquest cos policial va imposar la repressió per sobre de la lògica i el sentit comú, doncs tal i com va argumentar el jutge titular, no hi havia fonament per a judici, i la causa va quedar arxivada per a dos dels militants i enviada al jutjat d'instrucció de Barcelona la causa de

la bandera per als altres dos. Una setmana més tard, la mateixa Audiència Nacional enviava a casa i sense causa, els solidaris amb en Jaume i l'Enric que afirmaven haver cremat les imatges monàrquiques.

El paper dels Mossos d'Esquadra com a garants de l'ordre i les lleis espanyoles va quedar altre cop retratat en la campanya antifeixista del 12 d'octubre, on el cos policial de les quatre barres, expulsava de la plaça Sant Jordi els independentistes catalans que hores abans ocupaven l'espai per evitar-ne l'acte espanyolista. L'actuació dels policies va permetre que els feixistes exaltessin el franquisme, el racisme i la xenofòbia mentre enviaven 8 dels militants a la Comissaria de Zona Franca. I altre cop, aquest mateix cos repressiu va ser l'encarregat d'encapsular - segrestar - la manifestació de rebuig a l'acte durant més de dos hores dins el barri de Sants.

L'hivern ens porta nous casos

El mes de desembre ens deixa també una altre cas, el d'en Karim de Vilanova i la Geltrú, que fou detingut per agents de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra acusat d'agredir un agent en les mobilitzacions contra la crisi al novembre. Durant el darrer mes de l'any ha estat quan hem conegut la condemna a cent dies de presó. El Gener comença fort, si més no en l'horitzó repressiu. Nous casos, nous actors, més i variades policies locals, però un factor en comú: la lluita i la solidaritat.

D'una banda, les comarques del Camp de Tarragona han experimentat en els últims anys un alt nombre de mobilitzacions i salts qualitatius en la lluita, ampliant la base social independentista, evidenciant el conflicte polític i social amb les lluites contra el pla Bolonya, amb la solidaritat amb els encausats per les cremes de fotos, amb la lluita contra l'especulació i més recentment en la denúncia dels estereotips patriarcals que la moda del tèxtil ens imposa. Va ser en el marc d'una d'aquestes accions de denúncia que 3 joves van ser detin-

guts i posteriorment colpejats per una coneguda policia local que acumula casos de prepotència i d'abús de poder. No ha estat un fet aïllat, al contrari: forma part d'una campanya de setge i criminalització que està patint el conjunt del moviment popular a les comarques del Camp de Tarragona, que tendeix a expandir-se ja a la policia local de ciutats com Reus. Qui sap qui en serà la següent víctima.

En David de la Fornal

El cas més sonat dels últims mesos, però ha passat a Vilafranca del Penedès, un cas clar de persecució política cap a la militància independentista i del compromís al llarg dels anys. Conegut com a "David de la Fornal", en el cas d'aquest no tant jove militant de trenta sis anys (quina mania tenen els mitjans en fer creure que d'independentisme és una malaltia juvenil), s'han ajuntat la fam i les ganes de menjar: les ganes d'una jutge de voler empresonar més d'una dècada de compromís, amb la miopia d'un sistema judicial que et recorda dia a dia que els anys de lluita, esdevenen antecedents penals al creuar la frontera dels jutjats, encara que avui en dia aquests delictes ja no ho siguin (insubmissió l'any 1993), o ja estiguin arxivats (mobilització antifeixista l'any 1998).

A mode de reflexió cal veure l'eficàcia de les estructures de solidaritat de les quals ens dotem, veient com el cas del Franki ha passat de les portades dels mitjans de comunicació alternatius i de la secció de breus als mass media a desaparèixer del tot. Fins i tot els recursos a la xarxa oberts per a cada acaben desactualitzats. Així, casos com el d'en David poden caure en l'oblit si ningú no en segueix el desenvolupament. I aquesta és la feina que tenen al davant seu les organitzacions i col·lectius intirepressius: ser capaces de establir el fil conductor entre casos repressius, ubicar la resposta en cada moment, dosificar les planificacions i aportar l'experiència necessària per a no partir de zero en cada nou cop repressiu. Cedir la iniciativa a aquests organismes ha de ser un pas previ necessari per construir les eines que permetin avançar en el nostre futur en el camí de la independència i el socialisme, més enllà dels cops que puguem rebre, i situant els grups de suport en el seu lloc, el del suport en l'àmbit més proper.

Feixisme i democràcia als Països Catalans la ruptura necessària

**La desfilada dels
facciosos pels
carrers dels
principals
municipis dels
Països Catalans
quedarà gravada
a foc en el
subconscient de
les classes
populars
catalanes com a
sinònim de la
pèrdua de la
llibertat i l'inici
del terror**

Els mesos de gener i febrer de 2009 fa setanta anys de l'entrada dels "nacionals" pels carrers de ciutats clau del país com ara Tarragona, Barcelona, Girona o Maó. La desfilada dels facciosos pels carrers dels principals municipis dels Països Catalans quedarà gravada a foc en el subconscient de les classes populars catalanes com a sinònim de la pèrdua de la llibertat i l'inici del terror

El record d'una derrota

L'ocupació feixista dels Països Catalans començà l'abril de 1938 amb la caiguda de Lleida i l'arribada dels exèrcits de Franco a la Mediterrània. La presa del marge meridional de l'Ebre tingué una importància clau. L'enemic aconseguia trencar les comunicacions entre el nord i el sud del país i aïllava al Principat. El fracàs antifeixista a la Batalla de l'Ebre, a la tardor d'aquell any, fou el preludi de la catàstrofe. Els "nacionals", amb l'important ajut de Mussolini i Hitler, gaudien d'una superioritat militar incontestable davant el desballestat i desmoralitzat exèrcit popular. La seua ofensiva d'hivern sobre el nord del país fou inaturable. Amb el Principat es perdia la part més dinàmica del país, la més poblada, el principal nucli industrial, la part del país on la classe treballadora estava millor organitzada i, a més, la seu de les (mínimes) superestructures nacionals conquerides fins aquell moment. Les restes de l'exèrcit popular al

Principat i centenars de milers d'antifeixistes de totes les edats, buscaren desesperadament refugi a la Catalunya Nord. Amb ells caminava la por, el desànim, la fatiga, el neguit, la humiliació. Uns sentiments compartits pels companys que hi romangueren. La resistència del sud s'allargà poc - en part per l'autocolp propiciat a principis de març per importants sectors republicans a Madrid -, així el 29 de març cau València i dos dies després són apressats els darrers combatents antifeixistes al Port d'Alacant produint-se episodis dramàtics (desenes de persones optaren pel suïcidi abans que lliurar-se a l'enemic). Alacant era només el preludi.

La repressió sistemàtica

El caos que seguí a l'ocupació feixista fa difícil calcular el nombre de catalans d'arreu el país que aconseguí escapar de l'enemic. Els centenars de milers d'exiliats es refugiaren preferentment a l'estat francès i el nord d'Àfrica. Tanmateix, i malgrat la solidaritat del poble treballador el tracte rebut per part dels respectius estats per la immensa majoria d'ells fou denigrant. Reclosos per la República Francesa en camps de concentració molts moriren a causa de les pèssimes condicions de vida. Amb l'ocupació nazi de l'estat francès, en 1940, molts d'aquests exiliats acabaren la seua vida en camps de treball o d'extermini com ara Mathausen (on es calcula que moriren 1800 antifeixistes dels Països Catalans). D'altres foren lliurats a Franco, com ara el President de la Generalitat Lluís Companys,

afusellat a Montjuïc la tardor d'aqueix mateix any. Però molts aconseguiren eludir els botxins i la majoria continuaren la seua vida en la clandestinitat. Bona part d'aquests continuaren el seu combat internacionalista i antifeixista participant activament en la resistència a l'hexàgon o provant de bastir grups guerrillers -o ajudar les partides ja existents des de la mateixa ocupació- a la Península.

Al sud de les Alberes l'ocupació significava la instauració d'un règim de terror. Desenes de milers de persones, més o menys vinculades a l'antifeixisme, eren tancades -amuntegades i en condicions lamentables- en camps de concentració (com el d'Albatera) o a les diferents presons d'arreu el territori. Els franquistes consideraven a tots ells traïdors i se'ls aplicava la justícia militar. Tanmateix, moltes de les execucions foren extrajudicials, amb nocturnitat i acarnissament (els anomenats *passeillos*), cosa que fou afavorida pel propi règim i que dona com a resultat que encara avui no se sap el nombre total de víctimes de la dictadura i es desconeixen molts dels indrets on foren soterrats. En qualsevol cas milers de persones foren executades -sobretot entre 1939 i 1956- als Països Catalans. D'altres, desenes de milers, salvaren aquest extrem però hagueren d'enfrontar-se a fortes condemnes -inclosa la perpètua- i moltíssims acabaren els seus dies a les presons de l'estat.

La cacera sistemàtica al "roig" fou

una de les característiques del règim a la postguerra. Els feixistes establien xarxes de confidents arreu del país i acceptaven com a prova gairebé qualsevol testimoni incriminador. A més, la tortura s'institucionalitzava. Per altra part, els franquistes practicaven la marginació i la humiliació contra totes les persones que -un cop acomplida la condemna- aconseguïen sortir amb vida de la presó. La mateixa pràctica que feien servir amb els familiars de qualsevol edat -especialment amb les dones- dels i les antifeixistes preses. Tot l'entorn vital i d'amistats d'un "roig" era objecte de vigilància, persecució, bandeja i escarni, per part de les autoritats i els sectors polítics i socials vencedors. Això en un context de misèria econòmica total que afectava sobretot als vençuts.

En el cas de les dones es produí una conculcació de drets molt greu. Tornaven a ser considerades legalment ciutadanes de segona, pràcticament menors d'edats. L'estat, amb el suport de l'església, tornava a marginar-les de l'esfera pública i a sotmetre-les a un control estricte. Un agreujament de l'opressió patriarcal que també es donava en el cas dels homosexuals.

Pel que fa al tractament de la qüestió nacional, ja des de 1938 Franco havia ordenat l'abolició de totes les institucions autònomes catalanes. A més, prohibia l'ús públic del català arreu del territori, fet que tingué un gran impacte social -del qual es desprèn en part l'auto odi actual-

ja que la immensa majoria dels catalans d'arreu de la nació sota dominació espanyola, de les Alberes a Alacant, emprava habitualment el català. El nacionalisme agressiu espanyolista era un pilar fonamental de la ideologia franquista, juntament amb l'exaltació del catolicisme.

En resum, el feixisme espanyol es fonamentava en el terrorisme d'estat. Una manera d'actuar que ja havia emprat durant la guerra tant en les zones ocupades a l'inici (Mallorca i Eivissa) com en les zones resistents on, mitjançant els bombardejos indiscriminats -com al Mercat d'Alacant- provocava el pànic i el desànim entre la població civil. Era doncs, un règim basat en la por, la delació i l'ocupació militar i la repressió que comporta.

Les primeres resistències

La pressió social i la repressiva eren asfixiants, i la major part dels quadres militants es trobaven a l'exili, a la presó, o a la fossa comuna. En efecte, les primeres xarxes polítiques resistents trobaren moltes dificultats per articular-se, però a gairebé tots els territoris ocupats, fins i tot abans que no acabés la

guerra, continuaven existint grups d'antifeixistes que no es resignaven a l'ocupació. Així, començaren a aparèixer els primers grups guerrillers, més coneguts com a maquis. Aquells combatents revolucionaris veien el feixisme espanyol en el context bèl·lic europeu i albiraven una inevitable intervenció aliada a la Península per tal d'escombrar un dels règims col·laboracionistes amb Hitler i Mussolini. La guerrilla més organitzada, nombrosa i activa dels Països Catalans era la Agrupació Guerrillera de Llevant que actuava a l'interior del País Valencià, i també a Aragó.

Un cop acabada la guerra, però, l'estat espanyol quedava dins l'òrbita de les potències capitalistes. Així, en el nou context de Guerra Freda, preferiren mantenir un règim feixista ací (i indubtablement capitalista) abans que obrir la porta a una ruptura democràtica de dimensions incertes per als seus interessos. L'esperança dels guerrillers es frustrava, i Franco podia ja exterminar-los sense cap por. Començà per aïllar-los dels seus punts de suport -en els quals el paper de les dones treballadores era fonamental-, cosa que s'adobava amb l'enviament de clandestins esqua-

drons de la mort als pobles de la contornada, i la difusió propagandística de calúmnies contra els i les guerrillers.

El canvi d'estratègia del Partit Comunista, un dels màxims suports dels maquis fins el moment, suposà un cop molt dur a la seua activitat i legitimitat. El 1952 el PCE, que des del 1948 s'havia anat desvinculant de les guerrilles, ordenava la retirada a les agrupacions afins. Una retirada per a la qual no comptaren pràcticament amb suports del partit i que en molts casos acabà en tragèdia. Tanmateix, altres maquis continuaren lluitant. Sobretot destaquen les agrupacions llibertàries existents al Principat. En qualsevol cas, l'últim maqui (Ramon Vila "Caracremada") deixà la vida al Bages el 1963.

La reconstrucció del moviment obrer

Tot i que CNT i la resta d'agents polítics mantingueren sempre nuclis estructurats al Sud de les Albes, sempre es veieren forçats a una clandestinitat rigorosa i es trobaren amb moltes dificultats per organitzar la classe treballadora. No

fou fins el 1951 quan es produí la primera vaga sonada a Barcelona: la vaga dels tramvies. Durant els 1950 hi ha lluites obreres arreu del país com ara a Macosa (Manises) o la Paperera de la Malva-Rosa (València). L'Estat Espanyol -peça clau en els interessos ianquis a Europa- s'estava reincorporant a la comunitat internacional i havia de relaxar algunes de les seues formes més brutals. Això permeté que a poc a poc es formara un nou moviment obrer que ja no troba en CNT ni UGT -amb direccions a l'exili i allunyades de la realitat- referents de vida vàlids. De les lluites obreres naix el model de "comissions" caracteritzat pel seu tarannà massiu i assembleari; una nova tàctica que es generalitza als anys 1960.

El PCE i el PSUC centraren la seua política a la intervenció en el moviment obrer i aviat aconseguiran controlar la direcció de Comissions Obreres. Però des de finals dels anys 1960 i durant tota la dècada dels 1970 naixeran, sobretot al món universitari, una nova generació de revolucionaris amb uns plantejaments polítics més rupturistes. Entre les desenes d'organitzacions que veuen la llum en aquesta època destacariem el naixement del PSAN com a bressol modern de la confluència de les dues lluites claus que històricament s'han donat en el nostre país: l'alliberament social i el nacional.

Els moviments intestins del règim per sobreviure a Franco

Els anomenats moviments oberturistes del règim cal relacionar-los amb l'abans esmentada necessitat de mantenir una bona imatge a nivell internacional. Sense perdre la seua essència ideològica ni el seu paper històric, el franquisme tracta de dissimular els trets i símbols més clarament feixistes. Crea les seues pròpies institucions i òrgans representatius, fa ficció de crear

un marc de drets civils i socials, i arriba a batejar-se com a democràcia orgànica. Paral·lelament els falanxistes i carlistes perden terreny a nivell polític: minva la seua visibilitat al carrer i poc a poc són bandejats de les institucions i càrrecs de poder. El seu lloc és ocupat pels anomenats tecnòcrates, elements sense més filiació que al propi règim. També la bonança econòmica mundial dels anys 1960 contribuïa a un major accés al consum, la cultura i els estudis superiors per part de majors sectors de la població. Davant això el franquisme hagué de moderar les seues formes, tot i que sense canviar en la seua essència.

L'altre gran problema del règim era la seua identificació amb el Caudillo, cosa que limitava molt la seua legitimitat a la mort d'aquest. Per això calia preparar la successió i Franco trià als Borbons; donat que de fet l'estat espanyol es definia des del 1947 com a regne. Però les disputes amb Juan de Borbó, no per qüestions polítiques de fons sinó de com i quan reimplantar la monarquia; feren que Franco acabara optant en 1969 per institucionalitzar com al seu successor al front dels

tres exèrcits i de l'estat a Juan Carlos de Borbó; previ jurament per part d'aquest dels principis del Movimiento que ell mateix hauria d'encapçalar a la mort del dictador.

Tanmateix, aquest oberturisme tingué moltes limitacions. La repressió continuà i s'agreujà als darrers anys de vida de Franco. Aquests coincidiren amb l'arribada de la crisi del petroli a l'estat espanyol i el conseqüent agreujament de la lluita de classes. Així des de principis dels anys 1970 hi ha un creixement del moviment obrer, del moviment de-

mocràtic, i de les postures revolucionàries que és contrastat pel règim amb el pal (la repressió) i la safanòria (l'inici de contactes amb l'oposició).

“Atado y bien atado”

El capitalisme espanyol sabia que per mantenir els seus privilegis havia de fer reformes limitades. Això es traduí en l'ascensió de l'anomenat sector oberturista després de la mort de Carrero Blanco. Aquest sector promogué acostaments amb els sectors moderats de l'oposició, aconseguint fins i tot entrar a les anomenades plataformes democràtiques d'ençà el 1977. Paral·lelament, i un any després de la mort de Franco, impulsava la Llei per a la Reforma Política que fou aprovada per una amplíssima majoria de les Corts franquistes. Aquest suport de la classe política franquista és indicador inequívoc que al seu sí existia un gran consens en la posada en marxa d'aquest procés. S'entrava en un joc d'equilibris per tal que, en essència, res no canviara.

Aquest procés era acceptat pels representants de l'oposició moderada, amb la qual cosa els sectors rupturistes quedaven marginats així com les aspiracions republicanes, autodeterministes i socialistes. La Llei per a la Reforma política és l'antecedent de la convocatòria

d'eleccions a Corts Constituents de 1977. Unes eleccions preparades per tal d'afavorir els sectors moderats del franquisme -UCD-, els guanyadors, i del democratismes -PSOE-; amb ells obtenia una representació inferior però destacada el PCE i els postfranquistes d'AP. La reforma limitada del règim quedava explicitada en els anomenats Pactes de la Moncloa de 1977 que, en un context de crisi capitalista i lluites obreres, són els que anuncien el tarannà burgès de l'estat constitucional de 1978.

Amb la Carta Magna quedava consagrada l'estat espanyol com a única nació -i per tant es barrava la porta a l'autodeterminació- amb l'exèrcit com a garant; el capitalisme es consolidava com a sistema econòmic; la monarquia hereditària (sense responsabilitat jurídica i política) com a reguladora de les institucions de l'estat, i màxim representant internacional seu, i cap dels exèrcits; la descentralització quedava limitada a unes miseres autonomies sense cap poder més enllà de la gestió i amb la prohibició explícita que es federaren. A més, l'església i els exèrcits no perdien autonomia ni privilegis. Els dos poders fàctics que havien legitimat i portat al poder a Franco, quedaven exempts de responsabilitats per la seua implicació en l'alçament i posterior dictadura feixista.

També quedaven exempts de respon-

sabilitats els diferents cossos repressius, els jutges feixistes, els capitalistes i les diferents famílies del Movimiento. Els seus càrrecs no foren rellevats i la seua estructura continuà intacta, els assassins i els seus principals suports continuarien tenint la paella pel mànec. S'imposava així la claudicació per part de l'esquerra burgesa davant la reforma limitada. La continuïtat de la mateixa bandera feixista n'era tot un símbol que en essència venia a dir, res no ha canviat. Així ho demostra també el fet que durant els anys de la Transició (1978-1982), la

repressió contra els sectors antikapitalistes no s'aturà sinó més aviat al contrari. Incloent els darrers anys del Franquisme la "pacífica i exemplar" Transició "Democràtica" se saldà amb al voltant de 600 anti-feixistes morts i un increment notable dels presos polítics i socials arreu l'estat segons la Coordinadora Anti-repressiva de Madrid. A més, per si quedaven dubtes de fins on es podia arribar amb aquesta Constitució, el rei i els poders fàctics organitzaren l'autocolp d'estat de 1981.

Però l'espurna continuava encesa

En efecte, les injustícies estructurals que origina el sistema capitalista, juntament amb el rebuig que produïa el procés de "reconciliació" entre una part gens menyspreable dels militants d'esquerra, feu que l'espurna continuara encesa. Malgrat ser sectors socialment minoritaris, tingueren una incidència molt important fins la segona meitat dels anys 1980 -incloent-hi centenars d'accions armades. Tanmateix, el fet és que, llevat d'Euskal Herria, no s'aconseguí bastir una Unitat Popular entre ells i,

majoritàriament, no aconseguïren superar la desmobilització promoguda per l'estat. Potser l'última onada de mobilitzacions massives correspon a la lluita contra l'entrada a l'OTAN i a les lluites obreres contra les reconversions industrials imposades pel capitalisme europeu com a preu de l'entrada espanyola a la Comunitat Econòmica Europea. En el cas dels Països Catalans l'independentisme fou un dels sectors que major continuïtat tingué en els seus plantejaments rupturistes. Es negava el marc constitucional espanyol i francès, però també la divisió del país en quatre autonomies. Així des dels anys 1980 començava a configurar-se un moviment compost per diferents organitzacions sectorials amb la intenció d'incidir amb discurs propi en totes les lluites del país. El Moviment Català d'Alliberament Nacional prenia com a marc el conjunt de la nació i començava a lligar amb claredat l'alliberament nacional amb la lluita pel socialisme. És aquest moviment qui, malgrat les divisions, resisteix la llarga marxa dels anys 1990 i s'enriqueix amb les aportacions dels altres sectors revolucionaris incorporant a la seua teoria i pràctica les experiències de la insubmissió, l'okupació, l'ecologisme, la lluita antipatriarcal, la defensa de la llengua, l'anti-

racisme i l'antifeixisme,... Es tracta d'allò que avui s'ha acordat anomenar esquerra independentista.

L'esquerra independentista com a pal de paller de la Unitat Popular

Hem de ser conscients que l'esquerra independentista és l'únic moviment amb una estructura nacional que li permet cohesionar i dotar coherència a les lluites que es desenvolupen de Perpinyà a Alacant i de Fraga a Maó. Tenim doncs una responsabilitat històrica en aquest moment: construir la nació des del marc de la lluita de classes dels Països Catalans. Evidentment que no podem encarar aquesta lluita en solitari i que cal comptar amb tots els sectors militants anticapitalistes i antifeixistes. És a dir, cal configurar una Unitat Popular rupturista que sàpiga fer confluïr tots els esforços de les lluites populars i que a mitjà termini pugui plantejar un programa propi, això és constituir-se com a contrapoder i alternativa a l'estat. Una Unitat Popular doncs que tinga com a mínims comuns de partida: la territorialitat dels Països Catalans, l'autodeterminació, la democràcia directa i la construcció del socialisme. Un contrapoder popular que denuncie les arrels feixistes de l'estat

i recupere la memòria històrica de tots aquells que s'oposaren a ell abans i després de la Transició. Per fer-ho possible cal doncs que aprofundim en la coordinació estratègica i tàctica del nostre propi moviment, que unifiquem el seu discurs, i que ens impliquem de valent en la nova onada de lluites obreres, estudiantils, pels drets dels immigrants,... que s'està engegant. Perquè la Unitat Popular ha de ser quelcom diferent al que plantegen els sectors reformistes, perquè necessitem que tinga abast nacional i que tots els sectors anticapitalistes prenguen consciència de la urgència de tenir un programa clar i propi, i perquè l'esquerra independentista som els més implantats, organitzats, i preparats per catalitzar aquest contrapoder en el marc de lluita de classes dels Països Catalans; necessitem ser seriosos i trencadors amb els vells esquemes, i plantejar un model de moviment cohesionat, coordinat i on -des de l'autonomia pròpia de la nostra diversitat organitzativa i sectorial- cadascú sàpiga què, com i quan ha de fer les coses i l'objectiu que se cerca amb elles.

SUBSCRIU-TE A LA TANYADA: -

Nom i cognoms:

Direcció:

Població:

Telèfon:

Codi Postal:

Comarca:

Correu Electrònic:

Subscripció 10 eu

Col·laboració 20 eu

Número de compte:

Banc o caixa:

Oficina:

Num Control:

Compte:

Autoritzo que carregueu al cc o llibreta indicada els rebuts que se us presentaran en concepte de subscripció a la revista Tanyada.

Signat:

Idees per entendre la crisi econòmica i les seves conseqüències

Aquest document publicat per Endavant exposa amb brevetat algunes de les idees necessàries per entendre la crisi econòmica, entenent es tracta d'un fenomen indestruïble del funcionament del sistema capitalista.

Un repàs dels esdeveniments més destacats que han desencadenat l'actual crisi i les conseqüències que ha provocat, des d'un punt de vista socialista, posant l'accent en les repercussions per a la classe treballadora.

Continguts:

- 1.- Introducció: el capitalisme i les crisis
 - Quan parlem de crisi, a què ens referim?
 - Però segur que aquesta és l'única manera d'explicar les crisis?
- 2.- El capitalisme, els beneficis i els salaris
- 3.- La crisi econòmica i la crisi financera
- 4.- La bombolla financera
 - Els diners ficticis
 - Les 'subprime'
 - La borsa
 - Els mecanismes de control
- 5.- Explosió de la bombolla: un punt i a part en la història del capitalisme
 - Anys 2004-2007 + Agost 2007 + Agost-desembre 2007 + Abril 2008 + Setembre 2008
- 6.- La crisi energètica
- 7.- La crisi alimentària
- 8.- La restructuració de l'Europa capitalista
 - El tractat de Lisboa
- 9.- Les conseqüències de la crisi financera i immobiliària
 - La directiva de les 65 hores
 - La directiva "de la vergonya"
 - Les conseqüències sobre el capital productiu i financer
 - La intervenció dels estats
 - Conseqüències directes sobre la classe treballadora
- 10.- Atur, deslocalitzacions i acomiadaments
 - Els casos més recents als Països Catalans
- 11.- Més i més precarietat de la vida
 - Lloguers i hipoteques
 - El preu de la vida
 - Pobresa i pobresa extrema
 - Pressió i repressió

podeu trobar aquest llibret i altres textos i documents al lloc web www.endavant.org o demanar-lo a l'assemblea o comitè local de l'organització

"Galileu: (...) No podem inventar maquinària per bombejar aigua dels rius si no podem estudiar la major maquinària que tenim davant dels nostres ulls, que és la dels cossos celests. La suma dels angles del triangle no pot variar segons les necessitats de la Cúria. I no puc calcular les trajectòries dels cossos volants de manera que s'expliquin també les cavalcades de les bruixes sobre els mànecs de les escombres.

Petit monge: I no creu que la veritat, quan és veritat, s'imposa també sense nosaltres?

Galileu: No, no i no! Només s'imposa la veritat en la mesura en què som capaços d'imposar-la; la victòria de la raó només pot ser obra dels que raonen. Descriviu els vostres camperols de la Campania com si fossin la molsa que cobreix les seves barraques! Com pot suposar ningú que la suma dels angles d'un triangle pugui arribar a contradir les seves necessitats? Ara, que si no desperten d'una vegada i aprenen a pensar, ni els millors sistemes de regadiu no els serviran de res! Dimoni, jo veig la divina paciència d'aquesta gent, però on és la seva divina còlera?"

Bertolt Brecht. *Vida de Galileu*
(1938)